

Λυχνία

ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

ΕΝΑΣ ΑΓΙΟΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

Μιλώντας κάποτε στό ἀρχονταρίκι ἀγιορείτικης Μονῆς ὁ Μητροπολίτης Μαυροβουνίου Ἀμφιλόχιος Ράντοβιτς ἀναφέρθηκε στήν ἀγιασμένη μορφή τοῦ πατέρα του. Θυμήθηκε ὅτι στά χρόνια τῆς ἀθειστικῆς Γιουγκοσλαβίας, τότε πού κανεῖς δέν τολμοῦσε νά πᾶει στήν Ἐκκλησία, ὁ πατέρας του τοὺς ἔπαιρνε καί τοὺς πῆγαινε τακτικά γιά νά κοινωνοῦν. Στό χωριό, τοῦ εἶχαν προτείνει νά γίνει δάσκαλος, ἐπειδή εἶχε τελειώσει Λύκειο. Κι ἐκεῖνος ἀπάντησε: **«Δέν θέλω νά ἀναλάβω, γιατί θά ἀναγκαστῶ νά διδάσκω ἀθεΐα».**

«Ἐνα βραδάκι», διηγεῖται ὁ ἐπίσκοπος Ἀμφιλόχιος, **«μετά τίς ἀγροτικές δουλειές, εἶχαμε μαζευτεῖ ὅλα τὰ ἀδέλφια μου, ἑπτὰ παλληκάρια, καί συζητούσαμε περί ὁμολογίας τῆς πίστεως. Ὁ μακαρίτης ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός μου ἔλεγε ὅτι δέν πρέπει νά ἐξωτερικεύουμε τήν πίστη μας. Ἐγώ, τεταρτοετής τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τότε, ἔλεγα τό ἀντίθετο. Ὁ πατέρας ἀκουγε τή συζήτηση καί σέ μία στιγμή λέει:**

Ἀκοῦστε, παιδιά μου. Ἔχω ἐσᾶς, ἑπτὰ γιούς, καί εἶμαι ἔτοιμος νά χύσω καί τήν τελευταία σταγόνα τοῦ αἵματός μου γιά σᾶς. Ὅμως νά θυμᾶστε αὐτό πού σᾶς λέω: Ἄν ἐρχόταν κάποιος νά μοῦ πεῖ. «Διάλε-

ξε. Ἡ θά ἀρνηθῆς τό Χριστό, ἡ θά σοῦ σκοτώσουμε τοὺς ἑπτὰ γιούς», ἐγώ θά ἔλεγα (καί τόν πιάσανε τά κλάματα τόν καυμένο): «Ὁ Θεός τά ἔδωσε. Ὁ Θεός τά πῆρε. Δέν εἶναι δικά μου. Τοῦ Θεοῦ εἶναι. Τόν Χριστό δέν Τόν ἀρνοῦμαι».

«Ἐκλαιγε σάν μικρό παιδί. Μοῦ ἔχει μείνει ἀκόμα», ἔλεγε ὁ ἐπίσκοπος Ἀμφιλόχιος.

Ὁ ἀγιασμένος Σέρβος πατέρας δέν εἶπε κάτι καινούργιο. Μέ τήν ὁμολογία του (ἔστω κι ἂν δέν βρέθηκε στή δύσκολη θέση νά τήν ἐφαρμόσει) προστέθηκε στή μεγάλη χορεία τῶν ἁγίων γονέων, πού ἐνθάρρουναν καί ἦταν παρόντες στό μαρτυρικό θάνατο τῶν παιδιῶν τους καί οἱ περισσότεροι τοὺς ἀκολούθησαν στό μαρτύριο: Ἁγία Σολομονή (μᾶνα τῶν ἁγίων Ἑπτὰ Μακκαβαίων), ἡ μητέρα τοῦ ἁγίου Μελίτωνα (ἐνός ἀπό τοὺς Σαράντα Μάρτυρες), Ἁγία Ἀνθία (μᾶνα τοῦ ἁγίου Ἐλευθερίου), Ἁγία Σοφία μέ τίς τρεῖς θυγατέρες τῆς καί πολλοί ἄλλοι.

Τά συγκλονιστικά λόγια τοῦ πατέρα πού ἀναφέραμε, οὐσιαστικά θέλουν νά δηλώσουν τό ἐξῆς ἀπλό: **«Ἄν ἀρνηθῶ τό Χριστό, τότε παύω νά εἶμαι Πατέρας σας (τό Π μέ κεφαλαῖο). Καί ἀντί γιά τήν ἀνάμνηση τῆς ζωογόνου πατρικῆς ἀγκαλιᾶς, σᾶς ἀφήνω μία θανατηφόρα κληρονομιά. Σᾶς τραβάω, μέ τό**

ΟΙ ΑΣΧΟΛΙΕΣ ΜΑΣ

 γερμανός φιλόσοφος Σοπενχάουερ (1788-1860) έζησε στην Φρανκφούρτη, τά τελευταία χρόνια τής ζωής του.

Έκει, συνήθιζε νά τρώει σ' ένα πανδοχείο, στό όποιο σύχναζαν πολλοί νέοι άξιωματικοί. Στην άρχή κάθε γεύματος, ό φιλόσοφος άφηνε πάνω στό τραπέζι του ένα χρυσό νόμισμα. Στο τέλος του γεύματος έβαζε τό νόμισμα στην τσέπη του. Ένας σερβιτόρος είχε «σκάσει» από περιέργεια. Στο τέλος, δέν άντεξε και τόν ρώτησε γιατί τό κάνει αυτό κάθε φορά.

Ό Σοπενχάουερ άπάντησε:

-Υποσχέθηκα στόν έαυτό μου, ότι θά διέθετα τό νόμισμα υπέρ των πτωχών, έάν -έστω μία φορά- αυτοί οι άξιωματικοί συζητούσαν για κάτι άλλο, εκτός από άλογα, κυνήγια ή γυναίκες (!).

* * *

Τί θά έλεγε ό φιλόσοφος άν άκουγε και έβλεπε πώς επικοινωνούν οι άνθρωποι στό διαδίκτυο αλλά και προφορικά μεταξύ τους! Και μέ τί θέματα ασχολούνται!

Λοιπόν: Πώς δαπανούμε τίς ώρες τής ζωής μας; Και τελικά, είμαστε ευχαριστημένοι από αυτά πού κάνουμε;

Γιατί, εκτός από τίς βασικές μας υποχρεώσεις και ασχολίες (έπαγγελματικές, οικογενειακές και κάποιες άλλες) έχουμε και άλλα ενδιαφέροντα -για τόν καθένα μας- πράγματα πού κάνουμε. Παρατηρούμε, λοιπόν, ότι υπάρχει ένα τεράστιο

ένδιαφέρον για μία μεγάλη ποικιλία κοσμικών ασχολιών. Ένώ, για ό,τι έχει σχέση μέ τόν Χριστό και τήν πνευματική μας πορεία, δείχνουμε, συνήθως, μεγάλη άμέλεια. Κάποτε και πλήρη άδιαφορία!

Στό Ευάγγελιο συναντούμε έναν άνθρωπο ό όποιος μέ τόν τρόπο του αναταράζει τήν απάθειά μας και γενικά τό άπατηλό βόλεμά μας. Πρόκειται για τόν Ζακχαίο τόν άρχιτελώνη, δηλαδή τόν άρχιεισπράκτορα φόρων. Άνθρωπο σκληρό, άνάλγητο και πλεονέκτη. Τέτοιο τόν άπαιτούσε τό έπάγγελμά του. Μέ πολλά λεφτά και τεράστια περιουσία. (Οί άδικίες άποδίδουν μεγάλα κέρδη!). Όμως ό Ζακχαίος δέν «αίσθανόταν» καλά. Έψαχνε. Άκουσε για τόν Χριστό. Θέλησε νά τόν δει. Λόγω του πλήθους των ανθρώπων, δέν θά τά κατάφερνε επειδή ήταν κοντός στό άνάστημα. Γι' αυτό έτρεξε και ανέβηκε σέ μία συκομουριά, στόν δρόμο άπ' όπου θά περνούσε ό Χριστός. Δέν ύπολόγισε ούτε θέση, ούτε ηλικία, ούτε τίποτε άλλο. Σάν παιδάκι σκαρφάλωσε πάνω στό δένδρο! Μά πόσο πόθο είχε για νά δει τό πρόσωπο του Χριστού! Και προπαντός, πόσο ασχολήθηκε νωρίτερα μέ τόν Χριστό για νά θελήσει νά τόν «δει», μέ όποιοδήποτε κόστος! Άκόμη κι άν γινόταν ρεζίλι! Άφησε στην άκρη όλες τίς προσοδοφόρες και μή ασχολίες του και έγινε παιδάκι για νά άξιωθεί τής θέας του Χριστού. Και δέν έπρεπε καθόλου έξω. Ό παντογνώστης Κύριός μας σήκωσε τό βλέμμα του και είδε τόν Ζακχαίο· και του είπε τήν φράση πού τόν γέμισε μέ άπερίγραπτη χαρά:

-Ζακχαίε, κατέβα κάτω γρήγορα. Διότι

παράδειμά μου, σέ ένα δρόμο αιώνιου θανάτου και καταστροφής. Κι εγώ δέν σās γέννησα για νά καταστραφείτε και νά χαθείτε για πάντα. Σās γέννησα για νά σωθείτε, και για νά ζείτε για πάντα Ζωή Άληθινή. Γι' αυτό καλύτερα νά σās καμαρώνω - Αιώνια Ζωντανούς - Μάρτυρες τής Άλήθειας, παρά έσείς νά επιβιώσετε μέ τό στίγμα: "Τά παιδιά του άρνησίχριστου" και εγώ νά είμαι άναπολόγητος στό φοβερό βήμα του

Χριστού»!

Μέ τίς ευχές και τίς πρεσβείες όλων των άγίων γονέων τής Έκκλησίας μας, άς ανοίγουμε σωστά τίς άγκαλιές μας για τά παιδιά μας, δίνοντάς τους άγάπη, πού τά τρέφει και τά σώζει. Και αυτό θά γίνεται πραγματικότητα, μόνο όταν έμεις αγωνιζόμαστε σταθερά νά ζούμε μέσα στην Άγκαλιά του Θεού, στην Έκκλησία Του.

Άρχιμ. Β. Α.

Η ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ, ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ;

ΜΙΛΤΙΑΔΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
Καθηγητή Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης

Τά τελευταία χρόνια πληθαίνουν διάφορες φωνές, πού άμφισβητούν την άξια της Παλαιάς Διαθήκης για την Έκκλησία. Κάποιοι μάλιστα, την θεωρούν όχι άπλως «μυθολογία των Έβραίων», αλλά κάτι χειρότερο: «ισραηλιτική έκδοση των μύθων των γύρω λαών»!

Μιά νηφάλια θεώρηση των πραγμάτων όδηγει στη διαπίστωση ότι υπάρχουν πραγματι κάποιες όμοιότητες ανάμεσα στα μυθολογικά κείμενα και στη Βίβλο. Ό κήπος της Έδέμ, για παράδειγμα, είναι άναμφίβολα μία εικόνα, πού άπαντάται και στους μύθους της Μεσοποταμίας για τον κήπο των θεών. Τά δένδρα, πού χαρίζουν ζωή και γνώση, πού βρίσκονται στο κέντρο του παραδείσου, άναφέρονται επίσης σε άνάλογες μυθικές παραστάσεις της έποχής. Στο βαβυλωνιακό «Έπος Γκιλγκαμές» γίνεται λόγος για μία κιβωτό, ή όποία κατασκευάστηκε ύστερα από θεία έντολή, προκειμένου να σωθούν όρισμένοι άνθρωποι και κάποια είδη ζώων από κατακλυσμό.

Ό διαπιστώσεις αυτές όμως σε καμία περίπτωση δέν δικαιώνουν ούτε στηρίζουν μία άρνηση της Βιβλικής άλήθειας. Ό τονισμός της ύπερβατικότητας του Θεού στη Βίβλο άποκλείει όποιοδήποτε συσχετισμό της με τά μυθολογικά κείμενα. Πρόβλημα θά προέκυπτε στην περίπτωση, πού κάποια μυθολογικά στοιχεία προσλαμβάνονταν αυτούσια. Άλλά κάτι τέτοιο δέν παρατηρείται σε κανένα βιβλικό κείμενο, έφ' όσον σε καμία περίπτωση ό μύθος δέν διατηρεί την άυτοτέλειά του και δέν γίνεται σκοπός της άφήγησης.

Ό βιβλική γλώσσα μπορεί να χρησιμο-

σήμερα πρέπει να μείνω στο σπίτι σου (Λουκ. 19, 1-10).

Ό μετάνοια και ή διόρθωση του Ζαχαρίου ύπηρξαν ραγδαίες. Στην συνέχεια έγινε άποστολος του Χριστού. Ό μνήμη του έορτάζεται στις 20 Άπριλίου.

ποιεί εικόνες, πού άπαντούν και στους μύθους της περιοχής. Παρ' όλα αυτά, κατά πραγματικά άξιοθαύμαστο τρόπο, οι εικόνες αυτές χρησιμοποιούνται πάντοτε ως γλωσσική έπένδυση, προκειμένου να διακηρυχθεί ή άλήθεια για τον Ένα και Μοναδικό Θεό, ό όποιος δημιούργησε τον κόσμο «καλόν λίαν», έπλασε τον άνθρωπο κατ' εικόνα και καθ' όμοίωσή του και έπεμβαίνει σωτηριολογικά στην ιστορία. Προσλαμβάνοντας, λοιπόν, οι βιβλικοί συγγραφείς ένα γνωστό θέμα, τό μετασηματίζουν τελικά κατά τέτοιο τρόπο, ώστε αυτό να χάνει τελείως τά μυθολογικά του χαρακτηριστικά.

Ό τρόπος με τον όποιο ταξινομούνται οι άφηγήσεις μέσα στην Άγία Γραφή μαρτυρεί την σαφή πρόθεση των συγγραφέων να άφηγηθούν όχι μύθους αλλά **ιστορία**. Και μάλιστα μία ιστορία παγκόσμια (όχι μόνο έβραϊκή), πού άρχίζει με την δημιουργία του κόσμου και φτάνει μέχρι τά έσχατα. Μιά ιστορία όμως, πού δέν άποσκοπεί στην καταγραφή των γεγονότων της ανθρώπινης κοινωνίας του παρελθόντος, αλλά στην **περιγραφή των σχέσεων του Θεού με τον άνθρωπο**.

Και είναι αυτή άκριβώς ή πρόθεση, πού διαφοροποιεί την Παλαιά Διαθήκη από τις μυθολογίες όλων των άλλων λαών. Ένώ, δηλαδή, για τους γύρω λαούς ό Θεός λατρεύεται για κάτι πού βεβαιώνεται από τον μύθο, στον Όραήλ ισχύει τό αντίθετο: Ό ιστορία είναι σε πρώτη γραμμή τό πεδίο, όπου έμφανίζεται ή σωΑυτό φαίνεται πολύ καθαρά στην πρώτη έντολή (Έξοδος, κ' 2). Έδω ό Όραήλ καλείται να λατρέψει τον Θεό, όχι για ένεργειές Του σε κάποιο άρχέγονο μυθικό παρελθόν (δημιουργία, κατακλυσμός, συντριβή των δυνάμεων του χάους κ.λπ.) αλλά για την συγκεκριμένη επέμβασή του στην έξοδο από την Αίγυπτο.

**Άπό τό βιβλίο: Η ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ
ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ ή ΒΙΒΛΟΣ ΤΗΣ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ;**

Έκδ. Άποστολικής Διακονίας, 2003, σελ. 10-16

Καιρός, λοιπόν, να «άνεβοϋμε» και έμεϊς, με άνάλογο πόθο και κόπο στο «ύψηλό δένδρο», πού είναι ή Έκκλησία, για να «δοϋμε», με την μετάνοια και την προσευχή, τό πρόσωπο του Σωτήρος μας Όησοϋ Χριστού.

Άρχιμ. Ν.Κ.

ΟΤΑΝ ΑΛΛΑΖΕΙ ΤΟ ΣΚΗΝΙΚΟ

Πέν ξέρω πώς βρέθηκα εδώ. | "Έτρεχα πανευτυχής! | Με τὸ καπέλο στὸ δεξί μου χέρι, | πίσω ἀπὸ μιὰ πεταλούδα φωσφορίζουσα, | πού μ' ἔκανε τρελό ἀπὸ χαρά. | Καὶ ξάφνου γκάπ, σκοντάφτω. | Καὶ δὲν ξέρω τί ἔγινε ὁ κήπος! | Τὸ σκηνικὸ ἄλλαξε ἐντελῶς: | Αἷμα κυλᾷ ἀπὸ τὸ στόμα καὶ τὴ μύτη μου. | Εἰλικρινὰ δὲν ξέρω τί συνέβη. | "Ἡ σῶστε με ἀμέσως, | ἢ φυτέψτε μου μιὰ σφαῖρα στὸν αὐχένα!"

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Χιλιανὸς (ἀντι)ποιητῆς Νικάνωρ Πάρρα περιγράφει τὸν ἄνθρωπο πού, κυνηγώντας τὴν οὐτοπία μιᾶς ξένοιαστης, χαρούμενης ζωῆς, βρίσκεται ξαφνικὰ ἀνέτοιμος καὶ ἀπελπιστικὰ ἀνίσχυρος μπροστὰ στὴν ἀνατροπὴ τοῦ ὄνειρου του: **στὴν εἰσβολὴ τοῦ πόνου** στὴ ζωὴ του.

Αὐτὸ συμβαίνει, ὅταν ἡ προοπτικὴ μας εἶναι κοντόθωρη καὶ δὲν δεχόμαστε μηνύματα πέρα ἀπὸ ὅ,τι πίνουν οἱ μικρῆς ἐμβέλειας κεραῖες μας: τῶν αἰσθητηρίων μας καὶ τῆς πεπερασμένης λογικῆς μας. "Ἐτσι πιανόμαστε ἀδιάβαστοι, **ὅταν ἀλλάζει ξαφνικὰ τὸ σκηνικὸ**. Ὁ πολιτισμὸς μας δὲν θέλει νὰ σκέφτεται τὸ ἀναπάντεχο. Δὲν μᾶς προετοιμάζει σωστὰ γι' αὐτό.

Μὲ πόση τραγικότητα τὸ ἀναπαριστᾷ ἕνας δικός μας λογοτέχνης, ὁ Ἀργύρης Χιόνης! «Περάστε καὶ καθίστε», εἶπε στὶς συμφορὲς πού χτύπησαν τὴν πόρτα του. "Θὰ τίς κεράσω κάτι", σκέφτηκε, "ἕνα κομμάτι ἀπ' τὴν ψυχὴ μου, καὶ θὰ φύγουν. Θὰ κάτσουν λίγο καὶ θὰ φύγουν". Φρουῶδες ἐλπίδες! ...Θροιάστηκαν ἐκεῖ καὶ πού νὰ τὸ κουνήσουν! ...Ἀπ' τίς εὐγένειες πέρασε στὶς ἀγένειες καὶ ἀπ' αὐτὲς στὶς ἀπειλές. Κανένα ἀποτέλεσμα. Ἀκλόνητες στὶς θέσεις τους. Ἦταν σαφές ὅτι **δὲν ἦρθαν γιὰ νὰ φύγουν**. Κάθισε τέλος καὶ ὁ ἴδιος. Κουράστηκε καὶ κάθισε ἀπέναντί τους.

Καὶ μὲ τὴν ἴδια ἀπάθεια πού τὸν κοιτούσανε, τίς κοίταζε κι αὐτός».

Ἡ τέλεια εἰκόνα τοῦ γεμάτου ἀπογοήτευση ἀνθρώπου! Πού ξέρει, πὼς κι ἂν ἀντισταθεῖ, δὲν ἔχει τρόπο νὰ ἀντιπαλέψει τίς συμφορὲς του. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι προδικασμένο: ἡ συντριβή. Ὁ πόνος τσακίζει τὴν ἀνθρώπινη ὑπαρξή. Καὶ στὸ τέλος γινόμαστε **«κάτι ξεχαρβαλωμένες κιθάρες»**, ὅπως θὰ πεῖ ὁ Καρυωτάκης, μέσα ἀπ' τίς ὁποῖες «ὁ ἄνεμος, ὅταν περνάει, | σίχους, ἤχους παράφωνους | ξυπνάει στὶς χορδές | πού κρέμονται σὰν καδένες».

Ὁ πόνος καί, ἀκόμα χειρότερα, ὁ θάνατος συντρίβει. «Κρατοῦσα μπροστὰ μου ὄλη μου τὴ ζωὴ, λέγει ὁ Σάρτρ, καὶ σκέφτηκα: **"Εἶναι ἕνα ἄθλιο ψέμα"**... Ὑπῆρχαν πάμπολλα πράγματα τὰ ὁποῖα θὰ μπορούσα νὰ εἶχα νοσταλγήσει, ... ὅμως **ὁ θάνατος εἶχε ἀφαιρέσει τὴ μαγεία ἀπ' ὅλα**».

Μπορεῖ ὅμως κάποιος νὰ μᾶς βοηθήσει; Ναί! Αὐτὸς πού «ἐπάτησε μὲ τὸν θάνατό Του τὸν θάνατο». Πού ἔρχεται ἀπὸ μόνος Του (αὐτεπάγγελτος) βοηθὸς στὶς δυνατὲς θλίψεις πού μᾶς συναντοῦν (Ψαλμ. 45, 2). Αὐτὸς πού ἀναστήθηκε γιὰ νὰ συντρίψει τὸν ἔσχατο ἐχθρό μας, τὸν θάνατο (Α' Κορ. 15, 26). Νὰ χαρίσει ζωὴν **«τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι»**.

Μόνος του ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἕνα φύλλο πού τὸ σαλεύουν οἱ ἄνεμοι τῶν θλίψεων καὶ τὸ τσακίζει ὁ θάνατος. Μὰ δίπλα του εἶναι ὁ Νικητὴς τοῦ θανάτου, ἡ πέτρα τῆς ζωῆς, ὁ ἀναστημένος Ἰησοῦς Χριστός. Μαζί Του γίνεταί πανίσχυρος. Χωρὶς Αὐτὸν ὅμως δὲν ἔχει καμμιά ἐλπίδα, ὅταν ἀλλάζει τὸ σκηνικὸ. Γιατὶ **«δρόμος χωρὶς Θεοῦ δὲν ἀντέχεται»** (ἄγ. Νικόλαος Βελιμίροβιτς).

Πρωτ. Δ. Μ.

ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Μηνιαῖον Περιοδικόν

Ἰ. Μητροπόλεως Νικοπόλεως

Ἐκδότης: Μητροπολίτης Νικοπόλεως Χρυσόστομος

Ἑπεύθ.: Ἀρχιμ. Νίκων Κουτσιδῆς*

Τηλ. 26820 51161* Κωδικός 091984

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2015 * Ἀρ. Φύλλου 381* Ἔτος ΛΕ'

Διανέμεται δωρεάν * Εἰσφορὲς δεκτές

Γραφικὲς Τέχνες «ΜΕΛΙΣΣΑ» Α.Ε.

Τηλ. 2397 023 313 Ἀσπροβάλα Θεσ/νίκης

